

HØRINGSUTTALESE – FRAMTIDENS OPPVEKSTSTRUKTUR

Fra Klubben ved Båsmo barneskole, Utdanningsforbundet

I «Høringsnotat – basert på formannskapetets vedtak 11.03.25» blir det i fem av syv alternativer (ikke inkludert alternativ 0) foreslått strukturendringer hvor Båsmo barneskole skal ta imot en stor brøkdel eller hele elevtallet fra Ytteren skole. Som klubb kom dette som en overraskelse, med tanke på at vi for ganske nøyaktig tre år siden flyttet inn i et helt nytt bygg. Et bygg som ikke har plass til å ta imot disse elevene. De foreslåtte strukturendringene som berører Båsmo barneskole vil få konsekvenser for kvaliteten i opplæringen.

Innledningsvis i høringsnotatet listes det opp fem nøkkelområder som skal kjennetegne «Robuste tjenester og bærekraftige strukturer» (s.5). For å understreke viktigheten av nøkkelområdene står det oppsummert at «[v]ed å satse på disse områdene kan kommunen utvikle en barnehage- og skolestruktur som er både bærekraftig og tilpasset fremtidige behov». Det er vår mening at høringsnotatet i svært liten grad belyser hvilke tiltak som trengs for å bedre nøkkelområdene; hvilke positive tiltak som allerede eksisterer innen de ulike områdene på de ulike skolene hvor det foreslås store endringer; og høringsnotatet sier heller ikke hvordan en ny skolestruktur skal styrke disse nøkkelområdene. Det virker til at prosessen rundt ny oppvekststruktur tar for gitt at større skoler er en styrke i seg selv – uten at det defineres hvilken størrelse som er ideell.

Vi vil adressere hvordan de foreslåtte endringene ikke virker å ha tatt hensyn til kommunens egen definisjon av robuste og bærekraftige tjenester, ved å problematisere hvilke konsekvenser det vil få for Båsmo barneskole sine elever og lærere.

SKOLEBYGGGENES UTFORMING HAR BETYDNING FOR KVALITETEN I OPPLÆRINGEN

Skolebyggenes utforming har mye å si for skolens muligheter og begrensninger. Punkt én for robuste tjenester er «Ressurseffektivitet». Derunder, «optimal bruk av lokaler». «Dette kan inkludere felles bruk av gymsaler, bibliotek og uteområder» (s.5).

La oss først adressere selve skolebygget. Nybygde Båsmo barneskole har en teoretisk maks kapasitet på 350 elever. Båsmo er utelukkende bygd for en to-parallells-drift, og da med 50 elever per trinn – som også er byggets smerteterskel. Skolen er bygd for god pedagogisk drift, hvor de forskjellige trinnene har adskilte soner i bygget. Sonene har to klasserom, et åpent grupperom, et lukket grupperom og tilhørende garderobe. Slik vi erfarer det i dag er det ikke

fysisk plass i trinnets sone til å gjøre mindre eller større pedagogiske tilpasninger når et trinn er 50 elever eller mer. Da refererer vi til pedagogiske tilpasninger så grunnleggende og essensielle som: gruppebord, tumleplass på gulvet, flytte pulter vekk fra hverandre, grupperom til tidlig innsats eller andre faglig eller sosiale behov. Vi erfarer at for å kunne drive god pedagogikk er det i dagens nybygg passende med cirka 40 elever per trinn. Da har man rom til noe variert undervisning og flere pedagogiske tilpasninger.

Tilgang til lukkede grupperom er en annen svært viktig og utfordrende faktor. Allerede med dagens elevtall er alle lukkede grupperom okkupert av elever med helt særskilte behov – fysiske og/eller psykiske funksjonsnedsettelse. I tillegg er andre arealer tatt i bruk til slike behov; selvfølgelig ATO-avdelingen vår, men også et kontor. Behovene for lukkede, skjermede rom vil øke med økt elevtall, noe vi ikke har rom eller plass til. I tillegg er det en realitet at når klassestørrelsene maksimeres, slik alle alternativene legger opp til, øker også antall elever som vil bli distraheret i de vanlige klasserommene. Dette fører til at flere elever trenger avbrekk utenfor klasserommet – for å kunne gjennomføre faglige oppgaver, men også for å få pauser fra ulike stimuli – noe som er mulig med dagens elevtall, men som vil bli unødig utfordrende med økt elevtall.

I tillegg til å presse de eksisterende rommene opp til smerteterskel, vil også overføring av Ytterenelevne tvinge oss over i en tre-parallells-drift. Som nevnt er ikke skolen bygd for det, siden den har to klasserom i hver trinnsone. Ut ifra det vi kan lese av alternativene vil en overføring av elever fra Ytteren til Båsmoen høyst sannsynlig bety at dagens Båsmo barneskole blir et 3.-7.-trinn-bygg – med et eget bygg for 1. og 2. trinn. Elevtallet vil overskride 350 elever på nåværende bygg, hvis alternativene som legger opp til at hele elevtallet fra Ytteren skal over til Båsmoen blir en realitet – selv om det kun er 3. til 7. trinn som skal bruke bygget. Da blir det et spørsmål om hvilke trinn man skal splitte opp og blande inn på andre trinn sine soner og garderober; hvilke trinn som skal være fordelt på flere etasjer.

I en tre-parallells-drift må det også gjøres plass til flere garderober og et ekstra klasserom. Vi ender opp i en situasjon hvor noen av spesialrommene må bli omdisponert til dette (f.eks. musikk- og/eller naturfagsrom). Båsmo barneskole blir igjen en skole uten slike rom – slik den var før vi flyttet inn i nybygget, mai 2023. Utstyr som er tilpasset disse rommene vil ikke kunne benyttes, og vi glir enda lengre vekk fra den praktiske skolen alle pedagoger og de som snakker skolepolitikk, ønsker at vi skal være. En praktisk skole som skal bidra til «Samarbeid og inkludering» jamfør punkt fire i robuste tjenester (s.5). Det går imot alle politiske signaler som gis nasjonalt, og all pedagogisk fornuft.

Videre i alternativene skisseres det en struktur hvor det skal bygges nye lokaler for 1. og 2. trinn ved Båsmo barneskole. Vi leser av høringsnotatet at disse lokalene enten blir i dagens Båsmo barnehage eller i et nybygg som skal settes opp. Det er betydelig avstand mellom barneskolen og barnehagen. Konsekvensen av en slik struktur er at elevene i 1. og 2. trinn ikke kommer til å gå på Båsmo barneskole, men på en slags førskole. Både barn og ansatte på 1. og 2. trinn blir tilhørende en egen avdeling. Det vil være urealistisk at disse elevene skal delta på fellesaktiviteter tenkt for hele skolen: samlinger, forestillinger, turdager o.l. De yngste elevene kommer ikke til å ha kontakt med de eldre elevene i hverdagen. Dette har betydelige konsekvenser for kvaliteten på opplæringen og samholdet.

I tillegg vil bruk av barnehagen som skolebygg ha stor betydning for driften av SFO. Kommunen tilbyr gratis kjernetid til alle første-, andre- og tredjeklassinger. Erfaringsmessig er det ikke bemanning til å ha to SFO-avdelinger – en for 1. og 2., og en for 3. trinn. Høringsnotatet konstaterer selv at kommunen «sliter med å ha en forsvarlig bemanning på SFO» (s.18). I forlengelse av dette resonnementet, så betyr det at alle tredjeklassingene skal ned til barnehagen – eller motsatt, alle første- og andreklassinger skal opp til skolen. Hvordan er det ment at dette skal løses? Hvor er det plass til dette? Hvem skal passe på at de får med seg alt skolemateriell og klær som de trenger – også når alt er gjennomvått fra friminuttene tidligere på dagen? Hvem skal følge dem? Skal man bruke undervisningstid på dette? Bare hvordan byggene er utformet vil få konsekvenser for SFO-driften, som igjen får stor betydning for bemanningsbehov, bemanningssårbarhet, praktiske og timeplanmessige utfordringer.

Hvis det skal bygges et nytt bygg for å huse 1. og 2. trinn i nærheten av dagens bygg, må det tas med i beregningen muligheten til å utvide skolegården. Båsmo barneskole har allerede utfordringer med at skolegården er trang, og det med 286 elever. Dette ble det varslet om når ny skole skulle prosjekteres på dagens tomt, men ble overhørt. Til tider skaper dette sosiale utfordringer blant elevene. Det oppstår unødvendige gnisninger pga manglende plass til å gjøre ulike aktiviteter. Det kan ikke legges opp til at 450 elever – slik elevtallene for Båsmo og Ytteren ser ut for skoleåret 2029/30 – skal bruke den eksisterende skolegården. Vi stiller også spørsmålstegn ved at gymsalen skal ha kapasitet til en tre-parallells-drift. Altså stiller vi store spørsmålstegn ved at en sammenslåing av Båsmo og Ytteren er en «optimal bruk av lokaler», både hva angår skolebygg, gymsal og uteområder.

Det er stor avstand mellom det som det byråkratisk sies at vi har plass til, og det som er pedagogisk god og forsvarlig drift. God og forsvarlig pedagogisk drift er det som legger

grunnlaget for et trygt og godt skole- og læringsmiljø. «Optimal bruk av lokaler» må legge opp til dette og så mye annet, som vi skal komme tilbake til. «Optimal bruk av lokaler» skal ikke handle om hvor mange elever man kan få inn i samme rom eller bygg.

PROFESJONSFAGLIGE STYRKER OG UTFORDRINGER

Nøkkelområde nummer to for «robuste tjenester og bærekraftige strukturer» er «kvalitet og kompetanse» (s.5). Dette finner vi igjen i ett av vurderingsindikatorene for alternativene, nemlig «Kvalitet for læring, mestring og utvikling». Dette punktet utgjør ett av totalt fem «sosiale forhold og kvalitative indikatorer som er vurdert» (s.12). I totalvurderingen blir de fem sosiale og kvalitative indikatorene jamstilt med de seks «økonomiske indikatorene». Dette ene punktet – «Kvalitet for læring, mestring og utvikling», som tross alt er enhver skoles hovedbeskjeftigelse – drukner i alle andre hensyn. Ikke bare bagatelliseres vår profesjon i listen av andre «indikatorer» valgt av kommunen, men også i kommunens forståelse og antagelser om hva som gir kvalitet for læring, mestring og utvikling.

I høringsnotatet sin beskrivelse av hva de legger i «kvalitet for læring, mestring og utvikling» står det følgende:

«På kvalitet for læring, mestring og utvikling scorer de alternativene som gir lite endring fra dagens situasjon dårligst sammen med det som reduserer tilgang til støttetjenester og kultur og fritidstjenester. De beste alternativene her bygger opp gode fagmiljøer og gir større tilgang til støttetjenester, og kultur og fritid» (s.19)

Klubben ved Båsmo barneskole har ingen forståelse for hva som ligger bak denne vurderingen. Selv i dette ene punktet som omhandler vår daglige drift, blir andre instanser (støttetjenester) og fritidstilbud vektlagt like mye som vår egen profesjon. «Tilgang til skolehelsetjeneste», som vi antar er en av disse påtenkte støttetjenestene, har til og med fått tildelt sin egen vurderingsindikator (s.12 og 19). Veier den da dobbelt så tungt som skolens hovedbeskjeftigelse? Igjen sier ikke høringsnotatet noe om hvordan en ny skolestruktur skal kunne styrke «kvalitet og kompetanse» og «læring, mestring og utvikling». Det tas for gitt at ved å samle flere pedagoger og elever under samme tak, så øker kvaliteten. «Det legges til grunn at større enheter gir økt kvalitet grunnet bedre tilgang på pedagoger, vikarer, støttetjenester og større fleksibilitet» (s. 19). Dette må problematiseres.

Ved Båsmo barneskole har vi brukt mye tid på å innarbeide trinnteam. Hos oss snakker vi ikke om klasser, men om hele trinnet – og basisgruppene/storgruppene er dynamiske og fleksible. Dette gir oss stor fleksibilitet på mange essensielle områder. Det har også bidratt til å danne et sterkt faglig og profesjonsrettet miljø. Trinnteam-drift utnytter styrkene til den enkelte

pedagog. Enhver pedagog har fag den har høyere interesse for, og flere studiepoeng i. Ved å jobbe i trinnteam kan vi fordele fag og tilhørende planleggings-, undervisnings- og oppfølgingsansvar ut fra kompetanse og interesser. Dette er en styrke for det faglige tilbudet til elevene og øker motivasjonen blant lærerne.

Ved å jobbe i trinnteam er vi flere pedagoger som kjenner hvert enkelt barn. Flere pedagogers øyne på samme barn skaper et trygt læringsmiljø hvor ulike styrker hos barnet blir sett og fulgt opp. Det sammen gjelder ulike behov, og med dynamiske og fleksible grupper kan vi gjøre tilpasninger fortløpende. Jevnt over blir mer oppdaget. Pedagogene på trinnet kan diskutere behov og løsninger uten at man trenger å forklare situasjonen – situasjonen er kjent for alle på trinnet og det oppstår færre misforståelser. Man er flere om å løse behovene – faglige, men vel så mye sosiale. Videre betyr dette også at ved voksenfravær er det fortsatt mange andre voksne som kjenner til rutinene og de ulike oppfølgingsbehovene. Fravær forstyrrer dermed ikke kontinuiteten faglig eller sosialt for elevene. Dette skaper et svært godt og trygt skole- og læringsmiljø. Det oppleves også trygt for den enkelte pedagog, og er dermed med på å ta av brodden på noen av belastningene vi står i. Ingen i klubben ved Båsmo barneskole ønsker å gå tilbake til tidligere drift, hvor alle hadde sin egen klasse. Vi opplever et tettere profesjonelt fellesskap ved å organisere oss på denne måten.

Det er tydeligvis lett å tenke at hvis denne organiseringen fungerer så bra, så er det bare å fortsette med den også med en markant økning i elevmassen. Høringsnotatet sier for eksempel under vurderingsindikatoren «bemanning, rekruttering og gode fagmiljøer» at det som scorer høyest «samler flere enheter og skaper bedre fagmiljøer i den enkelte enheten» (s.19). Men, hvis skolen ikke kan brukes slik den er tiltenkt – om to-parallells-skole, og med det bevare sonene – vil det bli svært utfordrende å videreføre den gode pedagogiske praksisen vi har opparbeidet. Det er flere grunner til dette, men vi vil belyse tre hovedutfordringer.

For det første gjør trinnsonene at voksenressursene flyter mellom klasserommene og grupperommene innad på trinnet. Vi kan kontinuerlig sjekke hvor det er størst behov; man kan kjapt hente ut elever fra begge rom for å jobbe i en liten gruppe; når uønsket eller utagerende adferd oppstår er vi umiddelbart tilgjengelige for hverandre og kan støtte hverandre eller veksle på belastningen; elever kan bruke gangareal til å jobbe på, uten å være i veien eller forstyrre andre trinnss undervisning; ved stasjonsarbeid kan vi danne grupper på tvers av basisgrupper, fordi sonen er et avgrenset område som alle elever (også de på fem år) klarer å forholde seg til; ved praktisk undervisning (f.eks. kunst) kan man bruke hele sonen uten å være til sjenanse for noen andre; tilsvarende ved frilek. I en tre-parallells-drift blir det ingen

soner, gangareal kan ikke brukes, og det vil ikke være praktisk nyttig å skulle forflytte seg mellom klasserom på tvers av soner og etasjer.

Hvis barnehage-bygget skal tas i bruk for 1. og 2. trinn vil dette bygget på tilsvarende vis ikke være lagt til rette for trinnteam. Eventuell bruk av barnehagebygget vil som nevnt skape en skole bestående av to avdelinger. Akkurat som dette vil få betydelige konsekvenser for kvaliteten på elevenes opplæring og samhold, vil det få vel så store konsekvenser for de ansattes fagmiljø og tilhørighet til skolen. Deres pedagogiske fellesskap kommer til å være så nært som ikke-eksisterende – uten andre kollegaer og ledelse til stede på deres avdeling. Høringsnotatet gir inntrykk av at styrking av skolenes fagmiljøer er en viktig motivasjon for å gjennomføre strukturendringer. Da kan ikke kommunen ta avgjørelser som med overlegg går imot deres egen intensjon.

For det andre vil det være tilnærmet umulig å videreføre praksisen hvor hver lærer har ansvar for adskilte fag. Dette av to grunner: 1) Siden fagene ikke har lik timesfordeling, vil det i mange tilfeller ikke gå opp med timeplanen at den enkelte lærer skal kunne dekke opp for det gitte faget på alle tre gruppene. 2) Den enkelte lærer vil, i løpet av dagen og uka, se for lite til de elevene de er kontaktlærer for. Det vil få stor betydning for en lærers mulighet til å opprettholde en god dialog og et godt samarbeid med hjemmet, som høringsnotatet selv nevner som en viktig kvalitetsindikator (s.19). Dette argumentet fører oss over til den neste årsaken til hvorfor man ikke bare kan videreføre dagens praksis til en tre-parallells-skole.

Altså, for det tredje, akkurat som bygget i seg selv har en smerteterskel for hva den tillater oss å gjøre, har alle mennesker en smerteterskel for hva de kan rekke over. Femti elever er en absolutt smerteterskel for hva vi pedagoger kan klare å holde oversikt over. Som nevnt med hensyn til plass, ser vi at 40 er et passende tall, og det gjelder også antall barn en pedagog kan klare å holde oversikt over med god samvittighet. Vi kan ikke videreføre nåværende praksis når elevtallet blir 60-70-75 på trinnet. Det er urimelig å skulle forvente at man klarer å holde faglig oversikt over så mange elever. Like viktig er det understreke at man som lærer ikke klarer å bygge relasjoner til så mange barn. Dette vil få konsekvenser for elevers følelse av å bli sett og vår reelle evne til å se den enkelte. Det vil gå utover skolemiljøet og læringsmiljøet.

Det virker som det eksisterer en slags oppfatning om at et godt fagmiljø er et som kan planlegge seg ut av alle mulige utfordringer. Altså, at hvis mange nok pedagoger kan snakke sammen på kontoret før og etter undervisningstid, så løser det meste seg i undervisningssituasjonene vi står i. Dette er ikke tilfelle. Profesjonsfellesskap, planlegging og

risikovurderinger er selvfølgelig en viktig del av lærergjerningen. Likevel er det slik at vi ikke kan planlegge eller snakke oss ut av vår primæroppgave – nemlig å se og å nå inn til hver enkelt elev de timene vi har sammen med dem i klasserommet. Uforutsette ting – livet – skjer hele tiden. Sterke fagmiljøer er kun nyttige om skolen har gode rammer (skolebygg, læringsressurser, lokalmiljø) og tilstrekkelig bemanning til å oppfylle vår primæroppgave.

NÆROMRÅDET OG LOKAL TILHØRIGHET SIN BETYDNING FOR OPPLÆRINGEN

Punkt fire for «Robuste tjenester og bærekraftige strukturer» stadfester at «samarbeid med lokalsamfunnet» og «inkludering og mangfold» er viktige nøkkelområder (s.5). Igjen virker det ikke til å være et poeng for høringsnotatet å vise hvilke positive tiltak som allerede gjøres på dette området, eller hvordan en ny skolestruktur skal styrke området. Nok en gang er det slik at denne prosessen tar for gitt at større skoler er en styrke i seg selv.

Ved å slå sammen Båsmo og Ytteren skolekrets står vi igjen men én skole som skal serve tre store distinkte områder: Alteren, Båsmoen og Ytteren. Å definere dette som et lokalsamfunn som skolen skal kunne generere et engasjement i, er virkelighetsfjernt. Det er det for stort til. Det er ingen av oss som er uenige i at samarbeid med lokalsamfunnet er viktig, men det er ingenting som tilsier at en sammenslåing av Båsmo og Ytteren skal styrke dette.

Det er naturlig å tenke på skolemiljøet som sitt eget lille lokalmiljø. Men som nevnt tidligere vet vi som profesjon at større elevgrupper – både på trinnet, men også på skolen som helhet – minker vår evne til å ha oversikt og å avdekke behov. Lærere får mindre tid til den enkelte og relasjonene blir svakere. Dette vanskeliggjør arbeidet med å skape «inkluderende miljøer som tar hensyn til mangfoldet blant barn og elever» (s.5).

Under det femte nøkkelområdet «Miljømessig bærekraft», og derunder «miljøundervisning», nevner høringsnotatet viktigheten av bevissthet og engasjement blant elever på området (s.5). En viktig faktor for å oppnå dette er bruk av naturen og nærområdet. Dette er noe vi ved Båsmo barnskole har stort forkus på gjennom timeplanfestet ukentlige uteskole. Hvis det blir sammenslåing og vi må over i en tre-parallells-drift, vil klassetrinnene bli så store at vi ikke har tilstrekkelig med nærliggende områder som hele trinnet kan dra til. Løsningen vil da bli å splitte opp trinnet for å kunne dra på uteskole, som igjen vil føre til at vi mister mye av den fellesskapsfølelsen og inkluderingen vi har i dagens drift – som vi ønsker å bevare.

Hvis vi skal splitte opp trinn for å dra på uteskole, havner vi også i en situasjon hvor vi ikke har tilstrekkelig med områder å dra til. Vi bor i nord, og det er ikke alle dager hvor uteskole

passer seg – været setter ofte en stopper. Ved å samle to skoler ender vi med en virkelighet hvor vi nesten har dobbelt så mange elever, med kun halvparten av områdene til disposisjon. Vi står igjen i en situasjon med lite fleksibilitet. I stor grad vil vi miste uteskole som en læringsarena.

BEMANNING: REKRUTTERING OG BEHOLDE LÆRER I YRKET

Faktorene skissert ovenfor angående kvaliteten på opplæringen og våre profesjonsfaglige vurderinger har stor innvirkning på rekrutteringen til skolen vår, og yrket som sådan. Videre har det store konsekvenser for vår evne til å beholde lærere i yrket.

Høringsnotatet sine ulike utsagn om at å samle pedagoger ved å danne større skoler, vil skape bedre fagmiljøer, antyder at det er dagens skolestruktur som skaper utfordringer på dette området. Å si at «økt tilgang til pedagoger» blir sterkt vektlagt (s.19), antyder at det lav tilgang på pedagoger. Likevel opplever vi ved stillingsutlysninger at vi har god tilgang til pedagoger, men alt for stramme budsjetter til å kunne ansette de menneskene vi både ønsker og vet vi kommer til å trenge. Når vi samtidig kan lese at alle alternativene legger opp til et markant nedtak i antall årsverk («reduerte lønnskostnader»), blir det en falsk sannhet at kommunen ønsker «økt tilgang til pedagoger» i en struktur som skal utløse «større fleksibilitet» (s.19). Den eneste fleksibiliteten det virker som det er snakk om, er økonomisk.

Forslaget om bruk av Båsmo barnehage gjør også at vi setter store spørsmålstegn ved hvordan man skal kunne redusere lønnskostnader ved *vår* skole. Mye ved det å ta i bruk barnehagen har vi allerede problematisert, men om det skulle bli en realitet blir Båsmo barneskole i praksis bestående av to avdelinger. Det må i så tilfelle være tilstrekkelig ansatte for å bemanne dette. Avstanden er for stor til at ansatte kan forflytte seg mellom enhetene i løpet av en skolehverdag, og man vil få betydelig mindre fleksibilitet i arbeidsstokken. Det manglende pedagogiske fellesskapet, som en slik løsning vil føre til, vil også få store konsekvenser for vår evne til å rekruttere og beholde lærere til vår arbeidsplass.

Andre faktorer som forverrer vår skoles evne til å rekruttere og beholde lærere er hvis skolebygget ikke kan brukes slik de er tiltenkt; hvis byggene vanskeliggjør variert, forsvarlig og god pedagogisk drift; hvis elevtallet er uproporsjonalt med antall pedagoger, så vel som andre ansatte; hvis bygget gir økt tilsynsbehov (i garderober, i ganger, i friminutt); hvis byggene gir lav fellesskapsfølelse og lite fleksibilitet. Alle disse faktorene handler om at arbeidstrykket øker. Av erfaring er ikke dette momenter som tas med når kommunen vurderer hvordan budsjettbevilgningene til skolene skal se ut. Rammene for skoledrift blir lagt av

kommunen, men ansvaret legger kommunen over på den enkelte skole og lærer – «fiks». Belastningen på de som jobber i skolene er allerede høy. Dette er hovedgrunnen til at det finnes uforholdsmessig mange lærere som jobber i andre yrker.

Akkurat som barnehagene er inne i en varslet bemanningskrise, er lærerne på tur inn i samme problemstilling. Kommunen må komme problematikken i forkjøpet. Da kan den som skoleeier ikke bidra til byrden.

OPPSUMMERT

Nybygde Båsmo barneskole er bygd for en pedagogisk drift som skal kunne tilpasse seg ulike elevers behov – altså slik det står i lovverket at skolen skal gjøre, og som da kommunen som skoleeier må tilrettelegge for. Om noen av sammenslåingsforslagene mellom Båsmo og Ytteren blir realitet, må bruken av Båsmo barneskole legges helt om. Bygget kan ikke brukes på en pedagogisk fornuftig måte.

Avslutningsvis må vi derfor sette spørsmålstegn ved hvilken tillit vi kan ha til at de endringene som foreslås er for fremtiden. Nybygde Båsmo barneskole *er* bygd for fremtiden – eller den *var* det. Men nå er den, etter kommunens bedømminger, ikke funksjonell lengre. Vi gjentar – vi flyttet inn for tre år siden. At et helt nytt skolebygg *kun* skal brukes slik det er påkostet og designet for i tre år(!) må heller regnes som et strakstiltak – IKKE en framtidsplan. Dette, i tillegg til, historikken med Ytteren skole de siste ni årene (ungdomsskole til barneskole (og nå ikke noen skole?)) og driften av Rana U – hvor sammenslåingen skulle føre til økt tilgang til pedagoger (noe også dette høringsnotatet påstår å skal oppnå), og som har vist seg å ikke bli utfallet (skolen oppfyller ikke minstekrav til lærernorm) – gjør at vi ber kommunen stoppe opp og revurdere. Et minstekrav er at dere svarer lærere, foresatte og andre samfunnsengasjerte ranværing på alle spørsmålene de har når det gjelder det totale regnestykket på foreslåtte endringer. Like viktig er det at dere svarer på hvordan kvaliteten på opplæringstilbudet til elevene i kommunen skal være og hvordan dere skal tilrettelegge for det. Til slutt må dere klargjøre hva dere mener er en akseptabel arbeidsbelastning for deres arbeidskjøpere. Dere som arbeidsselger må legge til rette for at vi kjøper hos dere. Dette må dere gjøre før noen som helst beslutning tas.